

2010. november 28.

Advent első vasárnapja

Lukács 21: 25-36

²⁵„Jelek lesznek a Napban, a Holdban és a csillagokban, a földön pedig kétségbeesett rettegés a népek között a tenger zúgása és a hullámok háborgása miatt. ²⁶Az emberek meghalnak a rémülettől, és a világra zúduló szörnyűségek várásától. Az egek erői megrendülnek. ²⁷Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőben, nagy hatalommal és dicsőséggel. ²⁸Amikor ez teljesezésbe kezd menni, nézzetek fel, és emeljétek föl fejeteiket, mert elérkezett megváltásotok ideje.” ²⁹Ezután mondott nekik egy hasonlatot: „Gondoljatok a fügefára és a többi fára. ³⁰Amikor már kihajtanak, tudjátok, hogy nemsokára itt a nyár. ³¹Így ti is, mihelyt látjátok, hogy ezek mind bekövetkeznek, tudjátok, hogy közel van az Isten országa. ³²Bizony mondom nektek, nem múlik el ez a nemzedék, míg mindezek be nem következnek. ³³Ég és föld elmúlnak, de az én igéim nem múlnak el. ³⁴Vigyázzatok, nehogy elnehezdedjék szívetek a mámorban, a tobzódásban, meg az élet gondjaiban, és készületlenül érjen benneteket az a nap, ³⁵mert mint a tör, úgy fog lecsapni a föld színének minden lakójára. ³⁶Virraszatok hát és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljétek attól, ami majd bekövetkezik és megállhatatok az Emberfiának színe előtt.”

Advent első vasárnapja

2010. november 28.

Lukács 21: 25-36

A szülő nőt fájdalmak gyötrik. A méh összehúzódásának hullámai söpörnek rajta egymás után végig, mivel életet adni valakinek fáradságos dolog. Kitartást és erőt kíván. Ám végezetül ő és az őt körülvevők is megélhetik azt a ragyogó csodát, amikor egy apró emberi lény, angyalokkal körülvéve, megérkezik a földre.

A mai ige az emberiség születési fájdalmának egy leírása; a szorongás, a félelem és a kétség öntenek el bennünket, ahogy a világ eseményei, a földi események végigsöpörnek rajtunk. Kitartást és erőt kívánnak tőlünk. Mivel a végkimenetel az Ember Fiának a születése. Minket is angyalok vesznek körül.

Emellett az éberségünkre is szükség van. Mert ez a születés nem fizikai születés. Ez a születés inkább az életnek abban a birodalmában megy végbe, amely mind minket, mind a földünket átítatja. Ez a születés az érzékelő emberi lélekben történik. Erőfeszítést kell tennünk ahhoz, hogy érzékelhessük ezt a születést, azért, hogy éberek maradjunk a kor kilengései közepette.

Sok az olyan ember, aki a végszükség pillanatában imádságban emeli fel lelkét a szellemhez. És ekkor egy különleges béke ereje és ragyogása születik meg benne. Nyugalom telepszik rá és érzi az Isten közelségét. Angyalok vesznek körül.

Ahogy David Whyte megjegyzi:

„Nehéz utakon járunk

.....

Tudom, hogy ...
viharok törnek ránk,
... és te nem mozdulsz,
amíg a hang körös körül
a levegőt tépi
és fénye szaggatva tölti be az eget.

De időnként azok a hangok
hirtelen leszállni tűnnek,
mintha letérdelnének hozzád,
és különösen jól hallod,
amint a közeledő szörnyű hang
megáll,
majd a csendbe
suttogás
érkezik

Kelj fel, én végképp
tőled függök.
Mindened, amire szükséged van,
már megvolt
a születésed előtti
pillanatban.” [1]

[1] David Whyte: „Ébredés” (*“Waking”*), az „Ahol sok folyó találkozik” (*Where Many Rivers Meet*) című kötetből.

Cynthia Hindes 2010
Fordította: Krivácsy Zoltán

www.thechristiancommunity.org
<http://akereszténykozosseg.org>